

HỒI 277

Giai Nhân Có Hẹn

T rịnh Thạch Như cười khố nói: “Tại hạ sớm đã đoán là sẽ có sự hiểu lầm này. Thực tình thì tuy tại hạ có quan hệ mật thiết với Âm Quý Phái, nhưng tuyệt đối không phải là người của tà phái đó. Chỉ vì gia phụ cả đời làm ăn buôn bán với Âm Quý Phái, giúp bọn họ đi khắp nơi thu thập những thứ cần thiết, vì vậy từ nhỏ tại hạ đã có qua lại với người trong Âm Quý Phái, thậm chí còn được bọn họ rất tín nhiệm nữa”.

Từ Tử Lãng ngậy người, từ trước tới nay gã luôn tưởng rằng Âm Quý Phái cũng rời xa hiện thực giống như Từ Hàng Tịnh Trai, đứng ngoài giang hồ xã hội, là một tộc loại hoàn toàn khác biệt với người bình thường. Giờ đây nghe Trịnh Thạch Như nói, gã mới giác ngộ rằng bọn họ cũng phải kiếm tiền và sinh sống, không khác gì người bình thường, bèn nói: “Những lời Trịnh huynh vừa nói có thể coi là bí mật tày trời của Âm Quý Phái, Trịnh huynh không sợ Chúc Ngọc Nghiền sẽ phật lòng sao?”.

Trịnh Thạch Như lắc đầu: “Gia phụ khừ thế đã nhiều năm, Âm Quý Phái cũng sớm đã tìm kẻ khác thay thế người. Bản thân tại hạ và bọn họ không còn liên hệ gì trực tiếp nữa, chỉ vì Bạch Thanh Nhi nên mới Trịnh mỗ mới giúp Tiền Độc Quan chinh đồn Tương Dương mà thôi. Hiện giờ chuyện của tại hạ và Bạch Thanh Nhi đã kết thúc, không cần phải nghĩ đến bất kỳ chuyện gì của Âm Quý Phái nữa”.

Từ Tử Lãng không hiểu hỏi: “Cho dù là vậy, Trịnh huynh cũng không cần bộc bạch với tiểu đệ làm gì, điều này đâu có lợi gì cho Trịnh huynh?”.

Trịnh Thạch Như cười khố: “Nhưng cũng không có hại gì. Đối với Từ huynh mà nói, những điều tại hạ vừa nói hoàn toàn không thể xem là bí mật. Tại hạ nói cho huynh biết, thực ra là vì không muốn đối địch với Từ huynh và Khấu huynh, lại càng không muốn Thực Minh hiểu lầm, cho rằng tại hạ là người của Âm Quý Phái”.

Từ Tử Lãng lập tức hiểu ra, nhưng đương nhiên gã cũng không dễ dàng tin lời Trịnh Thạch Như như vậy. Bởi nếu để Trịnh Thạch Như thông qua Trịnh Thực Minh khống chế

Trường Giang Liên, mà Lâm Sĩ Hồng lại là yêu nhân của Âm Quý Phái, vậy thì vô cùng nguy hại.

Chỉ là trước mắt gã không có cách nào làm rõ lời của Trịnh Thạch Như là thật hay giả. Mị lực của con người này cực lớn, tuyệt đối không phải là một kẻ đơn giản.

Gã đành thở dài một tiếng rồi nói: "Thời gian sẽ chứng minh những lời Trịnh huynh vừa nói. Muộn rồi! Trịnh huynh hãy trở về đi!".

Trịnh Thạch Như cười cười nói: "Từ huynh chắc chắn đã cảm thấy ta phiền phức lắm rồi, Duyệt Lai khác sạn ở ngay góc phố phía trước, tại hạ nào phải hạng nửa đường bỏ cuộc chứ, đi nào!".

oOo

Rượu được ba tuần, Khấu Trọng chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi Trần Trường Lâm về chuyện Tống gia ở Lĩnh Nam: "Lĩnh Nam rốt cuộc là chỉ nơi nào, Trường Lâm huynh có biết nhiều chuyện về Tống gia không?".

Năm người đang ngồi trong một hoa viên nhỏ, tòa trạch viện này là một trong những sào huyệt bí mật của Bốc Thiên Chí, ở sát bên bờ Đại Giang, sâu trong tiểu cốc, là một nơi rất tốt để lánh đời ẩn thế.

Trăng sáng treo lơ lửng giữa trời, làm đầy lên mối thương cảm trăng tròn người chưa đủ trong lòng Khấu Trọng, đột nhiên rất muốn biết thêm nhiều chuyện về Tống Ngọc Trí ở Lĩnh Nam.

Trần Lão Mưu cựa gìa lên mặt đáp thay: "Lĩnh Nam chính là vùng đất rộng lớn ở phía Nam Ngũ Lĩnh. Thân nương của Trần Lão Mưu ta chính mà một mỹ nữ tuyệt sắc của tộc Choang ở Lĩnh Nam. Hà hà! Ít nhất thì gia phụ cũng có thể tự hào về điều này!".

Chúng nhân đều mỉm cười.

Trần Trường Lâm nói: "Lĩnh Nam là địa bàn của Tống gia, Tống gia khởi gia nhờ nghề kinh doanh gia súc và các đặc sản như ngọc bích, minh châu, sừng tê giác, sau đó mới phát triển thành thế lực chính trị khống chế cả vùng Lĩnh Nam. Vì núi cao hoàng đế xa, nên từ thời Ngũ Đại, bất luận là ai ngồi lên đế vị cũng đều phải nể mặt Tống gia bọn họ, đến đời

Thiên Dao Tống Khuyết thì Tống gia lại càng danh giá, có được địa vị cực cao trên giang hồ, trong võ lâm, không một ai dám hoài nghi tư cách thiên hạ đệ nhất đao của y cả”.

Khấu Trọng nói: “Vậy thì Hoảng Công Thác là thứ gì?”.

Trần Lão Mưu hừ lạnh nói: “Hoảng Công Thác không phải thứ gì, mà là một tên lão hồ đồ, chỉ biết che đậy lấp liếm chỗ xấu của mình, tính tình thì hỉ nộ vô thường, võ công tuy cao nhưng võ lâm phương Nam không có mấy người ưa thích lão. Nam Hải phái của họ Hoảng với Tống gia như lửa với nước, đối đầu đã nhiều năm, có điều kể từ sau khi Tống Khuyết đánh bại Nhạc Sơn, Nam Hải Phái dần trở nên mờ nhạt, im hơi lặng tiếng cho đến nay.

Trần Trường Lâm tiếp lời: “Năm thứ tám đời Tùy Văn Đế, quân Tùy công hạ Kiến Khang, nhưng Lĩnh Nam Tống Gia vẫn cương quyết không chịu quy phục. Dương Kiên liền phái đại tướng Vệ Tiễn dẫn quân chinh phạt, nhưng đại quân của họ Vệ vẫn không dám đặt chân nửa bước vào Lĩnh Nam. Về sau Tống Khuyết thăm dò hình thế, thấy kháng Tùy chỉ có hại chứ không có lợi, bèn thay đổi chủ ý, dẫn người ra ngoài nghênh tiếp, thụ sắc phong làm Tiều Quốc Công. Dương Kiên còn chuẩn y cho họ Tống được xây soái phủ, có thể sắp đặt các chức quan từ trưởng sử trở xuống, cho ấn tín, binh mã, bằng như cắt đất xưng vương, có thể nói là rất hậu đãi”.

Bốc Thiên Chí cũng lên tiếng: “Sau khi Dương Kiên đăng vị, Tống Khuyết cũng không chịu vào triều yết kiến, mà họ Dương cũng không làm gì được y”.

Khấu Trọng liền vỗ bàn tán thưởng: “Có cốt khí!”.

Trần Lão Mưu chép miệng mỉm cười nói: “Nói dễ nghe thì là hán tử kiên cường, khó nghe một chút thì là ngoan cố. Tống Khuyết tướng mạo anh tuấn tuyệt đỉnh, năm xưa đã làm vô số mỹ nữ mê luyện, xiêu hồn đảo phách, nhưng tâm can y dường như được đúc bằng thép, hoàn toàn không có cảm tình vậy, ban đầu còn định độc thân cả đời, về sau do áp lực của gia tộc, Tống Khuyết không thể không lấy một xú nữ làm thê tử, làm cho nữ tử chung tình với y suýt chút nữa phải tự tận để phát tiết nỗi oán hận trong lòng. Hà, đường lối hành sự của con người này quả thật khiến người ta không thể nào đoán biết được”.

Khấu Trọng giật mình đánh thót, thầm nhủ may mà Tống Ngọc Trí giống phụ thân của nàng, nếu không thì thật gay go.

Lạc Kỳ Phi bật cười khanh khách nói: “Mưu công nói thật thú vị!”.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Ta đã hiểu tại sao Tống Khuyết được xưng tụng là đệ nhất đao thủ trên giang hồ. Y lấy một xú nữ làm thê tử, nhất định là vì muốn chuyên chí vào đao

đạo, không để mình chìm đắm vào trong khoái lạc chốn khuê phòng, làm cho đấu chí bị tiêu giảm”.

Bốc Thiên Chí gật đầu đồng tình: “Suy đoán của Thiệu soái chắc cũng phải đúng tới chín thành, rất có kiến giải”.

Trần Lão Mưu cười cười nói: “Vậy thì lúc Tống Khuyết làm chuyện ấy, chắc nhất định giống như người ta làm khổ sai vậy, chẳng có chút gì gọi là lạc thú hết”.

Khấu Trọng nói: “Có ai biết quan hệ của Tống Khuyết và Chúc Ngọc Nghiên thế nào không?”.

Chúng nhân đều hoang mang lắc đầu.

Khấu Trọng ngược mắt lên nhìn vầng minh nguyệt, đầu tiên nghĩ đến Tống Khuyết, sau rồi lại nghĩ tới Tống Ngọc Trí, nhiệt huyết trong người như sôi lên.

Giả như bây giờ gã lập tức đến Lĩnh Nam, liệu Tống Ngọc Trí có hồi tâm chuyển ý hay không?

Chỉ hận một điều là lúc này gã căn bản không thể phân thân, vì vậy vĩnh viễn cũng không thể nào biết được đáp án.

Gã thật sự không thể phân thân sao?

oOo

Bên trong khách sạn vắng vẻ yên tĩnh, chỉ có một lão chủồng quây đang ngồi ngáp trước cửa. Tiếng hai người đẩy cửa bước vào vẫn không đủ làm y tỉnh giấc. Các khách nhân và tiểu nhị trong khách sạn này có lẽ đều đã ra ngoài xem nhiệt náo rồi.

Trịnh Thạch Như đằng hắng một tiếng, lão chủồng quây mới từ từ mờ mắt, rồi nhìn hai người với vẻ dò xét.

Trịnh Thạch Như chào y một tiếng rồi nói: “Vị bằng hữu này của ta họ Từ, có phải đã có người đặt trước cho y một gian phòng rồi không?”.

Giương mặt anh tuấn của Từ Tử Lăng nóng bừng, tuy nói Trịnh Thạch Như có thể coi như một nửa địch nhân của gã, nhưng bị người ta bóc mẽ ngay trước mặt thế này, cũng không phải là chuyện dễ chịu gì.

Chẳng ngờ lão chuồng quây lại gật đầu lia lia nói: “Đúng! Có một vị Tần công tử đã đặt trước một gian phòng cho Từ công tử, còn trả trước tiền phòng ba ngày nữa”.

Trịnh Thạch Như hiển nhiên là rất bất ngờ, còn Từ Tử Lăng cũng trợn mắt há miệng, không thể ngờ được Sư Phi Huyền lại sắp xếp ổn thỏa đến vậy.

Trịnh Thạch Như áy náy nói: “Thì ra tại hạ đã hiểu lầm Từ huynh, giờ thì không dám làm phiền huynh nghỉ ngơi nữa, xin được cáo từ ở đây!”.

Nói xong liền để lại phương thức liên lạc, sau đó bỏ đi.

Từ Tử Lăng thở phào nhẹ nhõm, đi tắm sạch sẽ rồi lấy hoa quả bánh trái gĩa và Trịnh Thạch Như mua trên đường dẫn bụng, sau đó ngồi lên giường tĩnh tọa điều tức.

Nghĩ lại chuyện trên sạn đạo, gã có cảm giác như mình vừa từ Quỷ Môn Quan trở về vậy.

Gĩa cũng muốn ra phố tìm kiếm Thạch Thanh Tuyền, nhưng nghĩ đến tình cảnh người chật như nêm cối trên đường, nên đành bỏ qua ý định này. Có điều nàng không còn ở U Lâm Tiểu Cốc nữa thì Dương Hư Ngạn có đến cũng chỉ toi công một chuyến, vì vậy tạm thời gã có thể gác mối lo về nàng sang một bên.

Tiêu nghệ của mỹ nữ này cố nhiên là thiên hạ vô song, nhưng tác phong hành sự của nàng thì càng phiêu dật khó đoán, khiến người ta không biết đâu là thật là giả.

Rồi gã lại nghĩ ban đầu mình vốn đã không có ý định đến khách sạn này hội ước với Sư Phi Huyền, chẳng ngờ bị Trịnh Thạch Như ở đâu chui ra làm cho tay chân luống cuống, thần xui quỷ khiến thế nào lại vào gian phòng này, từ đây có thể thấy vận mệnh quả thực có sức mạnh khiến người ta không thể tự chủ, mà buộc phải tuân theo dòng chảy của nó.

Nghĩ ngợi lung tung một lúc, tâm thần gã dần dần tiến nhập vào cảnh giới vạn niệm tiêu tán, chân khí trong cơ thể lưu chuyển một cách tự nhiên, không gian nội tại không ngừng mở rộng ra vô hạn, những chỗ kinh mạch tắc nghẽn còn lại mau chóng được khai thông như có kỳ tích.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, gã đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Kể đó là có tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên.

Giọng nói ngọt ngào của Sư Phi Huyền cất lên bên tai gã: “Từ huynh! Phi Huyền có thể vào không?”.

Từ Tử Lăng lấy làm bất ngờ. Gã chưa bao giờ tưởng tượng được Sư Phi Huyền lại chịu đến phòng của một nam nhân nào, cho dù là không hề có chút tư tình nam nữ đi chăng nữa, vội vàng nhảy xuống giường, bước ra mở cửa.

Sư Phi Huyền vận nam trang đứng trước cửa, cặp mắt đẹp mê hồn thoáng ẩn hiện những tia sáng kỳ dị.

Từ Tử Lăng lui sang một bên, đưa tay nói: "Mời Sư tiểu thư!".

Sư Phi Huyền uốn chuyển nâng gót ngọc, mang theo mùi hương thanh thoát đặc biệt của nàng vào phòng, đảo mắt một vòng rồi mỉm cười nói: "Căn phòng này hơi nhỏ một chút, Từ huynh có vừa ý không?".

Từ Tử Lăng đứng sau lưng nàng lên tiếng đáp: "Đối với một kẻ mấy tháng liền ngủ ở nơi hoang sơn dã lĩnh mà nói, thì nơi này chẳng khác gì cung vàng điện ngọc đâu".

Sư Phi Huyền khẽ "ừm" một tiếng, chậm rãi bước đến cạnh bàn ngồi xuống trước vẻ lúng túng của Từ Tử Lăng, chờ gã ngồi xuống đối diện với mình, nàng mới nở một nụ cười tươi tắn nói: "Khi Phi Huyền đặt phòng cho Tử Lăng huynh cũng không nghĩ rằng Tử Lăng huynh sẽ đến thật, không ngờ lại được hân hạnh chiêu đãi huynh ở đây, thật là Phi Huyền vô cùng bất ngờ".

Từ Tử Lăng gượng cười đáp: "Sao tiểu thư lại cho rằng tại hạ không đến chứ?".

Sư Phi Huyền khẽ nhún đôi vai mềm mại: "Đó là một thứ cảm ứng rất vi diệu giữa người với người. Tử Lăng huynh làm cho Phi Huyền cảm thấy huynh là người có thể vứt bỏ hết mọi phiền não sang một bên không lý tới nữa, không biết Phi Huyền có nhìn lầm hay không?".

Từ Tử Lăng ung dung cười cười đáp: "Tiểu thư quá khen rồi! Tại hạ so với vị đồng tử luyện đơn kia còn kém xa lắm, làm gì có thứ bản lĩnh đó chứ?".

Sư Phi Huyền mở tròn đôi mắt đẹp lên nhìn gã: "Có lẽ Từ huynh còn chưa biết, so với lần gặp trước, khí chất của huynh đã thay đổi rất nhiều, có thể thấy nhất định huynh đã gặp được kỳ tích gì trong Đại Ba Sơn rồi".

Từ Tử Lăng hững hờ nói: "Có thể nói là vậy cũng được".

Sư Phi Huyền không truy vấn tiếp nữa mà nói: "Tử Lăng huynh chuẩn bị lúc nào thì khởi hành đến U Lâm Tiểu Cốc?".

Từ Tử Lăng thoải mái dựa lưng ra sau ghế, lắc đầu nói: "Tại hạ không đi nữa".

Sư Phi Huyền ngạc nhiên thốt: “Đây không phải là mục đích chuyển đi này của huynh hay sao?”.

Có thể làm cho Sư Phi Huyền kinh ngạc, Từ Tử Lăng cũng thầm cảm thấy đắc ý, nhưng cũng vì vậy mà gã cảm thấy mình đáng cười, gã ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào cặp mắt trong sáng của nàng, thần nhiên nói: “Tình hình đúng là có chút thay đổi, không biết Sư tiểu thư định lưu lại đây bao lâu vậy?”.

Sư Phi Huyền chau mày nhìn gã hồi lâu, rồi đột nhiên nở một nụ cười chua chát: “Thì ra là Từ huynh vẫn còn trách Phi Huyền, sự thực thì Phi Huyền có chuyện quan trọng phải làm, nên mới không thể không đi cùng với Từ huynh chia đường tới Thành Đô. Người ta vốn không định giải thích, nhưng cuối cùng vẫn phải giải thích rồi”.

Trong nội tâm Từ Tử Lăng chợt dâng lên một cảm giác hết sức kỳ lạ, mà chính bản thân gã cũng không thể nói rõ được đó là một cảm giác thế nào.

Sư Phi Huyền khẽ nghiêng đầu né tránh ánh mắt của gã, ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Đừng tưởng rằng chuyện gì Phi Huyền cũng không để trong lòng. Lần này Phi Huyền phá lệ đặt phòng giúp Tử Lăng huynh cũng là để biểu thị ý xin lỗi. Phi Huyền thường mong mình được giống như tảng đá trong dòng suối, lúc nào nước cũng chảy qua, nhưng chỉ khiến cho đá thêm trơn bóng, chứ không hề lưu lại chút vết tích nào, nhưng người thủy chung vẫn không phải là đá, Phi Huyền cũng có những cảm thụ của con người bình thường”.

Từ Tử Lăng giật mình chấn động, nhất thời không nói nên lời.

Ánh mắt Sư Phi Huyền lại dừng lại trên người gã, thần sắc cũng trở lại vẻ thần nhiên hờ hững vốn có: “Những lời vừa rồi đã vượt quá thói quen nói năng xưa nay của Phi Huyền. Lần này Phi Huyền hạ sơn bước chân vào hồng trần, đương nhiên là do sứ mạng của sư môn, nhưng cũng có ý nhập thế tu hành. Tâm pháp tối cao của Tịnh Trai, cần phải nhập thế tu luyện, chứ không phải bế quan mà thành được”.

Từ Tử Lăng ngây người ra nhìn nàng một lúc lâu, rồi mới hỏi: “Đó là tâm pháp gì vậy? Phật gia và đạo gia không phải đều nhấn mạnh tứ đại giai không, thanh tịnh vô vi hay sao? Tại sao lại phải khoắc lên mình những phiền não của nhân gian mới luyện thành được?”.

Sư Phi Huyền bình thần nói: “Nho gia có phân biệt độc thiện kỳ thân và kiêm thiện thiên hạ, Phật gia cũng có tiểu thừa và đại thừa. Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, chính là hành vi xả thân. Từ Hàng Kiếm Điển của tệt trai cũng có khẩu quyết: _ phá nhi hậu

lập, đòi nhi hậu chấn_, từ đây có thể thấy nếu không trải qua khảo nghiệm dày vò, thì đều khó thành được đại khí. Tâm pháp tối cao của Từ Hàng Tịnh Trai gọi là Kiểm Tâm Thông Minh, lịch đại tiền hiền, xưa nay chưa từng có vị nào bế quan mà luyện được, thậm chí cả Tâm Hữu Linh Tề kém hơn một bậc mà cũng hiếm người luyện thành. Nguyên nhân chính là vì phá thì dễ mà lập thì khó. Tổ Tâm sư bá vốn là người có hy vọng luyện được Kiểm Tâm Thông Minh nhất trong mấy trăm năm gần đây, nhưng vì Thạch Chi Hiền nên người buộc phải dừng lại ở cảnh giới Tâm Hữu Linh Tề, nhưng cũng là vô cùng hiếm thấy rồi”.

Từ Tử Lăng lưỡng lự nói: “Có phải tiểu thư đang ám thị rằng tiểu đệ chính là một trong những trướng ngại trên con đường tu hành của nàng hay không, nếu vậy thì tiểu đệ đây sẽ cảm thấy vô cùng tự hào đó”.

Sư Phi Huyền không đoán được Từ Tử Lăng lại bất ngờ bạo dạn nói ra một câu như vậy, khẽ bật cười khúc khích nói: “Giờ đây huynh bắt đầu có chút giống Khấu Trọng rồi đó! Chẳng trách mà hai người trở thành huynh đệ sống chết. Phi Huyền không hề có ý muốn ám thị này nọ, mà chỉ muốn nói cho huynh biết người ta không phải vô tình lãnh mạc như huynh tưởng tượng mà thôi”.

Từ Tử Lăng càng không dám nói rõ chân tướng sự việc, nhưng tâm tình đã trở nên vui vẻ hơn rất nhiều: “Nhất định là tại hạ đã tỏ ra rất phẫn nộ, nên tiểu thư mới phải tốn nhiều công sức giải thích đến vậy”.

Sư Phi Huyền gật đầu nói: “Có lẽ có chút ảnh hưởng, trước tiên là hỏi huynh trên đường đã xảy ra chuyện gì, huynh lại quanh co úp mở, hỏi huynh lúc nào đi U Lâm Tiểu Cốc, huynh lại tỏ vẻ hồ hững như không. Có lẽ Phi Huyền là người làm huynh tức giận đúng không?”.

Từ Tử Lăng đỏ mặt đáp: “Bởi vì tại hạ sợ làm tiểu nhân hẹp dạ, nên mới không tiện nói ra những chuyện này chứ tuyệt đối không có ý giấu diếm, mong tiểu thư thông cảm”.

Sư Phi Huyền động dung nói: “Tử Lăng huynh có thể nói ra không, Phi Huyền tuyệt đối không nghĩ Tử Lăng huynh là hạng tiểu nhân bày đặt thị phi đâu”.

Từ Tử Lăng do dự giây lát rồi nói: “Tại hạ bị Hầu Hi Bạch ám kích ở sạn đạo, suýt chút nữa thì mất mạng, tiểu thư thấy sao?”.

Đôi mày liễu của Sư Phi Huyền khẽ cong lại: “Y thật sự muốn giết huynh sao?”.

Từ Tử Lăng hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, rồi chậm rãi nói: “Đích thực tại hạ có cảm giác đó, nhưng về sau y lại ra vẻ như lão bằng hữu gặp nhau, nói cái gì mà phải làm như vậy

thì mới bức được tại hạ động thủ quá chiều. Nhưng chiều nào chiều nấy đều sát khí ngợp trời, tuyệt đối không giống như tỷ thí võ công gì hết”.

Sư Phi Huyền mỉm cười nói: “Con người huynh lúc bình thường thì đạo mạo trang nghiêm, đến lúc ngồi nói chuyện phiếm thế này mới lộ ra bản tính thật sự. Sự thực thì Phi Huyền không hề ngạc nhiên trước chuyện Hầu Hi Bạch khiêu chiến Tử Lăng huynh. Y sớm đã tỏ ý muốn lĩnh giáo tuyệt học Trường Sinh Quyết của huynh và Khấu Trọng với Phi Huyền từ lâu lắm rồi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Tiểu thư vẫn tin tưởng y sao?”.

Sư Phi Huyền thần nhiên nói: “Chỉ có thể nói là cách nhìn của Phi Huyền với y khác biệt một chút mà thôi. Nếu Hoa Giác Phái có thể nhờ y và đi vào chính đạo, vậy thì không phải là một chuyện tốt lắm sao?”.

Từ Tử Lăng đâu còn gì để nói, đành nuốt chuyện Hầu Hi Bạch định ám toán mình ở Dương Châu trở lại, trong lòng lấy làm bất mãn.

Sư Phi Huyền dịu dàng nói: “Phi Huyền đối với y và Tử Lăng huynh có một điểm khác biệt, chính là vẫn còn dè chừng cảnh giác, Tử Lăng huynh có hiểu không?”.

Từ Tử Lăng cảm thấy lòng mình như nguội lạnh dần, từ từ nói: “Đằng nào cũng vậy, để tại hạ nói cho tiểu thư biết cũng không ngại gì. Vừa rồi trên phố, Từ mỗ đã liếc thấy Thạch cô nương, nhưng vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với nàng, vì vậy nên mới không đến U Lâm tiểu trúc nữa”.

Sư Phi Huyền thoáng ngạc nhiên, cúi đầu trầm tư mặc tưởng hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Tử Lăng huynh có hứng thú cùng Phi Huyền du ngoạn chợ đèn hoa không?”.

- o O o -